

PATRÍCIA BRESTOVANSKÁ

Nevěsta severu

VIKINGSKÁ SÁGA O LÁSCE A ZRADĚ

Nevěsta severu

Vyšlo také v tištěné verzi

Patrícia Brestovanská

Nevěsta severu – e-kniha

Copyright © Fortuna Libri, 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

PATRÍCIA BRESTOVANSKÁ

Nevěsta severu

VIKINGSKÁ SÁGA
O LÁSCE A ZRADĚ

Copyright © Patrícia Brestovanská, 2023

Translation © Hedvika Křišťová Mojžíšová, 2025

Cover design © Miroslav Ferdinand

Cover illustration © Midjourney a Depositphotos

Odpovědná redaktorka: Marie Henzlová

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2025

www.fortunalibri.cz

První vydání

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována,
ukládána v jakémkoliv vyhledávacím systému nebo přenášena
v jakékoliv formě ani elektronickými, mechanickými,
kopírovacími, nahrávacími a jinými prostředky
bez předchozího souhlasu majitele práv.

BN: 148195/02

ISBN tištěné verze 978-80-7546-664-8

ISBN e-knihy 978-80-7546-686-0 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7546-687-7 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7546-688-4 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*Tuto knihu ze srdce věnuji všem lékařům,
sestřičkám a ošetřovatelům Kliniky anesteziologie
a intenzivní medicíny, Neurologické kliniky
a Kliniky oftalmologie v Nemocnici Ružinov v Bratislavě
za to, že mě postavili na nohy a dali mi druhou šanci.*

PROLOG

DÁNSKO, přibližně rok 974

Brynild Hendriksenová, starší dcera dánského náčelníka z Trelleborgu, se tiskla k šedivé skále a se zatajeným dechem sledovala ozbrojence. Přibližně čtyřicet tři muži se chystali na velkou bojovou výpravu. Shromažďovali se u dřevěné lodě, která byla dlouhá víc než třicet metrů.

Mořská labuť jim měla přinést slávu a vítězství. Tak pojmenoval její otec bojovou loď, která dostala jméno podle její mrtvé matky – Dámy s labutím krkem. Příd' zdobila dračí hlava s jantarovýma očima a vzbuzovala sílu a respekt. Symbol s bájným tvorem měl schopnost zahnat zlé duchy a zastrašit nepřátele a v boji představoval mocnou zbraň. Čtvercová plachta bílé barvy ze tkané vlny byla upevněna na lodní stěžeň, kde se na pozadí látky vyjímал rodový symbol města Slagelse. Erb ztvárňoval plavovlasého anděla s křídly v modrém rouchu, který proklál draka ostrým kopím.

Na lodi brzy vypluje i její milovaný starší bratr, který se na ni už pár dní zlobil. Snažila se ho odradit od bojové výpravy, protože se bála, že se z ní nevrátí. Kol byl stále víc mimo hrad a ona netušila, kam utíká, až se jednoho dne přestrojila za otrokyni, aby ho mohla špehovat. Původně si myslela, že se schází s nějakou ženou, ale její bratr se učil tajně recitovat. Měla ještě v živé paměti, jak se jejich otec rozzuřil, když se mu jeho syn svěřil, že se touží stát pěvcem. Jeho láska k poezii se postupně prohlubovala, což mu otec nikdy neodpustil. Neustále ho ponižoval, aby ho

pokořil a dal mu najevo, že v jeho očích nikdy nebude skutečným Vikingem. Právě její bratr, jako nejstarší ze tří dětí, nesl největší úděl, protože nesplňoval otcova očekávání. Více milosti se dostávalo dokonce i jejich nejmladší sestře Solveig, která bývala neposlušná a vzdorovitá.

Trygve Hendriksen z Trelleborgu, náčelník z ostrova Sjælland a vazal dánského, a ne všemi uznávaného norského krále Haralda I. Modrozubého, si vzal za manželku krásnou Moiru, nejstarší dceru velšského šlechtice. Navzdory tomu, že jí v žilách kolovala keltská krev, ji nade všechno miloval.

Ačkoliv bylo běžné, aby muž spal s více ženami, on jí byl celou dobu věrný. Když onemocněla křivicí a nečekaně ho opustila, dlouho se s její smrtí neuměl vyrovnat a stal se z něho nelítostný muž. Moira byla vychovávána v křesťanském duchu a rodiče jí zakazovali klanět se pohanským božstvům, protože podle nich mají na rukou nevinnou krev a podporují násilí. V jejich očích existoval jen Boží Syn a Moira svoji lásku k jednomu bohu odmala vštěpovala i svým dětem. Všechny její děti se zabíjení štítily, protože věřily, že Hospodin je milosrdný.

Ale když nepřátelé z jihu napadli dánské opevnění Danvirke a vikingskou osadu Hedeby, všechno se změnilo. Brynhildin bratr se ve věku dvacet let měl zapojit do bojové výpravy na královu žádost i se svým nejlepším přítelem Lucasem. Spolu s ostatními bojovníky se mohl plavit na rychlé lodi, brázdit moře, objevovat nová území a vydobýt si slávu a uznání. Jako každý muž považoval za čest být součástí velké bitvy, která mohla navždy změnit dánské dějiny. V roce 974 se měl postavit proti Ottovi II., císaři Svaté říše římské, který se chystal pomstít Holštýnsko zmasakrované dánskými ozbrojenci. Harald byl spojencem norského náčelníka Haakona Sigurdssona a ten patřil ke královým podrobeným vazalům.

Muž urozeného původu, který sám sebe nazýval Hakon Mocný, pocházel z významné rodiny náčelníků z Trøndelagu. Poté co mu Harald udělil pravomoc vládnout na severu Norska, ho začali jeho krajané považovat za svrchovaného panovníka.

Když se Harald v roce 960 dal pokřtít katolickým knězem Poppem z Porýní, zavedl na svém území křesťanství. Tím si proti sobě počítal mnoho šlechticů z bohatých rodů, kteří se mu, stejně jako Hakon, odmítli podvolit a dál uctívali svoje severské bohy.

Brynhild sebou nečekaně trhla, když za svými zády postřehla něčí přítomnost. Srdce jí splašeně tlouklo a naskočila jí husí kůže. Přidušeně vykřikla, když na ústech pocítila teplou dlaň a okolo pasu pevný stisk.

Muž se naklonil k jejímu uchu a chraplavě zašeptal, s přízvukem keltštiny a skotské gaelštiny: „Uklidni se, ženo. Nechci ti ublížit. Slib mi, že nebudeš křičet, když tě pustím.“

Znehybněla. Nebylo žádných pochyb o tom, že ten cizinec je Kelt! Nezbyvalo jí nic jiného než se mu podřídit, a tak strnule přikývla.

Evander ji pustil a odtáhl se od ní. Když se k němu pomalu obrátila, zatajil dech. Ačkoliv ji předtím chvíli za stromy pozoroval, do tváře jí neviděl, a proto ho zarazila její nebývalá krása. Hrdě vystrčená brada s okouzlujícím důlkem v oválné tváři ztělesňovala odvahu a tvrdohlavost. Úzký rovný nos zdobily světlé pihy a korálově červená plná ústa lákala k polibku. Jemně zaoblené křivky, rýsující se pod šaty, o ní prozrazovaly, že je schopná povít zdravé syny. Nejpozoruhodnější na ní byly nefritově zelené oči mandlového tvaru, s jakými se doposud nesetkal.

Jak sklouzl pohledem na její bídný oděv, usoudil, že jde o nemajetnou vesničanku. Bílý vlněný šátek na hlavě připomínal pokrývku, jakou nosily křesťanské ženy. Mohl se jen domnívat, jaké barvy jsou její vlasy, které pod ním byly

ukryté. Hnědá zástěra z plátna byla bez nápadných spon a pod ní se vyjímalý šedivé lněné šaty, které jí sahaly až k zemi a překrývaly boty z kůže. Měděný řetízek se symbolem kříže, který jí visel na krku, ho utvrdil v domněnce, že jde skutečně o křesťanku.

Kdyby nebyl bezhlavě zamilovaný do jiné ženy, určitě by půvabu ostrovanky podlehl. V jeho očích se zračilo zahanbení, a proto nahlas promluvil: „Jsem pan Evander Brodie ze Sumburghu, starší syn skotského náčelníka, pana Lachlana Brodieho, vazala skotského krále Kennetha II.“

Brynhild se mu nejdřív chystala vynadat za to, jak důvěrně se k ní choval, ale okamžitě se ovládla. Ten Kelt měl urozený původ a ona byla v jeho očích jen obyčejná sedlačka. A protože se nechtěla stát jeho zajatkyní, za kterou by mohl požadovat tučné výkupné od jejího otce, bylo pro ni lepší, aby se o jejím pravém původu nedozvěděl. I když nebyla zvyklá se před muži červenat, teď jí tvář hořela jako květ tulipánu.

Cizinec ji úplně uhranul a ona na něho nepřístojně zírala. Zvlněné havraní vlasy mu splývaly až na ramena.

Tmavohnědé oči měly zvláštní lesk a přidávaly mu na tajemnosti. Hranaté rysy tváře prozrazovaly bojovnost a nezlomného ducha, podobně jako krátká bradka s vousy. Rovný nos a plná vykrojená ústa napovídaly o otevřenosti. Protože Brynhild nepatřila mezi drobné ženy jako její sestra, muž ji svou výškou o moc nepřevyšoval. Bílá lněná tunika bez rukávů zdůraznila svalnatá ramena, které byly jako vytesané z vápence a pevné jako skála. Přes ně měl přehozený modrý plášť z hedvábí, připevněný třemi kulatými sponami. Krk mu obepínal talisman se zatočeným emblémem do tvaru spirály a velký keltský kříž. Štíhlý pas mu stahoval kožený opasek s velkými dračími hlavami. Na rukou se mu lesklo několik zlatých a širokých náramků. Lněné kalhoty měl stažené pod kolena a lemované kůží.

Okolo nohou se mu ovíjely jako dva hadi kožené vysoké boty sahající po lýtka. Po levém boku se mu houpal bohatě zdobený meč, po pravém mu přes opasek visela dýka. Najednou si uvědomila, že až příliš dlouho nic neřekla a tvář jí zrudověla. Nervózně si olízla suché rty a promluvila jeho rodným jazykem, se sklopeným zrakem: „Pane Evandere, je mi velkou ctí, že vás poznávám.“

Za jiných okolností měla hlavu hrdě vztyčenou, ale teď si takovou opovážlivost nemohla dovolit. „Mnoho Keltů na tomto ostrově nevidám,“ přiznala popravdě. „Jsem Skot,“ opravil ji Evander pobaveně. „Avšak, máš pravdu, nejsem zdejší,“ připustil. „Pocházím z hospodářské usedlosti v Sumburghu, která se nachází na jižním výběžku Shetland. Na dánském ostrově obchoduji se železnou rudou a krystalickou břidlicí.“ Ačkoliv věděl, že by se o tu ženu neměl zajímat, přemohla ho zvědavost. „A ty jsi kdo a proč špehuješ královskou gardu na pobřeží?“ kývl hlavou ke skalám, které je chránili před zvědavci.

Brynhild mu už chtěla říct pravdu, ale v poslední chvíli se vzpamatovala. „Jmenuji se Bryn.“ Představila se svým zkráceným jménem a pokračovala kajícím hlasem: „Nešpehovala jsem nikoho, můj pane, jen jsem se před těmi muži skrývala, aby mě nenašli.“ Lež jí z úst sklouzla hladce jako břitva.

„Jsi otrokyně na útěku?“ zeptal se Evander ostražitě.

Překvapeně pootevřela ústa. „Ne, pane Evandere. Jsem dcerou místního rolníka a jsem zvyklá pomáhat otci s chovem dobytka a s... oráním,“ vykoktala.

Pohled mu zabloudil znovu k jejímu přívěsku. „Jsi křesťanka?“

Brynhild poslušně přitakala. „Ano, můj pane. Moje matka mě ke křesťanství odjakživa vedla.“

Evander překvapeně zvedl tmavé obočí. „Jsi tedy keltská žena žijící mezi dánskými nepřáteli?“

„Ne, můj pane. Z matčiny strany mi v žilách proudí velšská krev, ale z otcovy strany mám zase dánskou,“ přiznala, i když si za to v duchu vynadala. Nepovažovala za rozumné, aby ten cizinec viděl až do jejího nitra.

Evander udiveně hvízdal. „To ona tě naučila mluvit skotskou gaelštinou?“

„Ano, můj pane,“ přiznala potichu. Evander si uvědomil, že ho k ní něco proti jeho vůli přitahuje. *Ale byla by to osudová chyba, protože moje srdce je zadané*, pomyslel si chmurně. „Vzhledem ke svému původu jsi nezvykle vzdělaná,“ odvětil překvapeně, protože čekal, že ostrovanka bude mlčenlivá a prostá. Brynhild se chystala něco říct, když zaslechla nějaký zvuk za stromy. Nejdřív si pomyslela, že to byl pták, ale úkosem zachytila štíhlou postavu. Ukrývala se před nimi za houštinou jako nějaký přízrak. Jediné, co z ní zahlédla, byly dlouhé prameny zlatých vlasů, které zářily jako mince.

Evander otočil hlavu jejím směrem a oči mu nečekaně znězněly. „Musím už jít. Mám se tu s někým setkat a nepočká to,“ odvětil hlubokým hlasem a zdvihl k ní zrak. „Zřejmě by ses měla vrátit domů, protože tady nejsi v bezpečí.“

Brynhild po cizincově odchodu stála na místě bez pohnutí. Uvědomila si s hrůzou, že na Kola úplně zapomněla a usouzeně zvedla zrak do dálky. Mořská labuť splynula s obzorem a padající mlha zastřela koráb, na kterém vyplul její milovaný bratr...

I

Dánsko, asi 975

Nebe se zatáhlo černými mraky, které zahalily pobřeží do mlhavého závoje. Severní a Baltské moře zalévaly písčné duny a nad zemí se hrdě vypínaly listnaté stromy. Dánský ostrov Sjælland patřil k úrodným oblastem, kde se zemědělství překvapivě dařilo. Pro zdejší obyvatele hlavní zdroj příjmu představoval hlavně obchod s rybami, kožešinami a s nerostnými surovinami. Podobně na tom byly i námořnictví a stavitelství, které byly na ostrově rozšířené a ve velké oblibě. Evander seděl na písku a uvažoval nad životem. V duchu se vrátil do období, kdy se minulého léta seznámil se svou milou. Aislinn Ó Laighinová dovršila osmnáct let, pocházela z ostrova Man a v žilách jí proudila krev irské bylinkářky. Od prvního okamžiku, co ji zahlédl na lesní cestě, cítil, že ho k ní váže silné pouto. Jeho rodina by nikdy nesouhlasila s tím, aby si vzal za manželku ženu nízkého původu, a tak mu nezbývalo nic jiného než ji před nimi zatajit. Aislinn žila ve starém domku se svojí tetou Fionou, která se o ni starala od smrti svojí mladší sestry Meally, jak se od své drahé později dozvěděl. Mealla údajně měla tajného irského milence, o kterém nevěděla ani její sestra, avšak ten krátce po narození jejich dcery zahynul na moři.

Aislinn byly čtyři roky, když její matka zemřela při požáru ve stodole, kterou podpálili královští ozbrojenci, aby vesničany vystrašili, protože se bouřili proti zvýšení daní. Fiona se toho dne neteře ujala a s láskou se o ni starala. Když Aislinn bylo patnáct let, podařilo se jí okouzlit mladého dánského bojovníka Leifa Borju. Fiona jejich vztah

od začátku neschvalovala, ale neteř na její rady nedbala, a protože ho milovala, darovala mu svoji nevinnost. Když Leifa nečekaně zabili, Aislinn se uzavřela do sebe a slíbila si, že se už nikdy nezamiluje.

Jenže po čase se jejího srdce zmocnil Evander a bez tetina vědomí se s ním tajně scházela. Jejich vztah byl hluboký, vášnivý a brzy Aislinn nosila pod srdcem jejich společné dítě. Když konečně sebrala odvahu svěřit Fioně radostnou novinu a představit jí svého milého, nikde ji v příbytku nenašla. I Evander se ten den opozdil, a tak se vydala do lesa nasbírat léčivé byliny, ze kterých chtěla připravit odvary. Bohatá zeleň, kterou nade všechno zbožňovala, se jí stala nakonec osudnou. Neměla ani tušení, že se Evander chystá představit ji svojí rodině a požádat ji o ruku. Otce nenarozeného dítěte v příbytku čekalo překvapení, protože domek zel prázdnotou. Neváhal ani okamžik a vydal se svoji milou hledat, ale čím hlouběji vcházel do lesa, zmocňoval se ho stále větší neklid. Srdce se mu sevřelo strachem, když někde mezi stromy zaslechl pronikavý ženský výkřik. Běžel po hlase, až v trávě zahlédl nehybné tělo. Nad ním stál neznámý bojovník, který z hrudi nešťastnice vytáhl zakrvavený meč. Kovová helma mu skrývala téměř celou tvář a svítily mu z ní jen chladné a kruté oči. Tep se mu na chvíli zastavil, když si uvědomil, kdo je mužovou nevinnou obětí.

Aislinn ležela zkrvavená na zemi, s potřhanými šaty a s rozpáraným břichem. Evander hlasitě zaskučel, rozběhl se za útočníkem, připravený ho zabít, ale násilník byl rychlejší a zmizel mu z dohledu. Chvíli se strnule díval jeho směrem, až dopadl na kolena a přivinul si ženino tělo do náručí. Zlomený žalem nepostřehl útočníka za zády, který se k němu blížil se sekerou v ruce.

Právě v okamžiku, kdy chtěl udeřit, vynořil se před ním záhadný ozbrojenec. Jeho zachránce byl naštěstí rychlejší, sebral násilníkovi sekeru a rozpoltil mu hlavu.

Steinar Borja, mladší syn Jense Borji, mrtvého vazala dánského krále Gorma Starého, mohl být, podobně jako jeho bratr a otec, velký bojovník. Během svého života patřil Jens k velitelům královské družiny a k nejvěrnějším Gormovým mužům.

Ve stejných šlépějích pokračoval i jeho starší syn Leif, který si získal respekt, uznání a vydobyl několik vítězství. A jejich jména ověččená slávou by se v bojových pokřicích rozléhala dál, kdyby oba nepadli krutou rukou svých nepřátel.

Protože Aislinn byla Leifovou životní láskou, jeho bratr Steinar považoval za svou povinnost očistit její památku a pomstít se těm, kteří ji zabili. Evander se v myšlenkách vracel do časů, kdy došlo ke strašné události, která ho navždy připravila o šanci milovat. Možná kdyby se od Aislinn nevzdálil a byl ostražitější, mohli být doted' spolu. Vychovávali by svoje dítě, radovali se ze vzájemné blízkosti a z každého nového rána, které by je polechtalo na víčkách. Bolest ho zasáhla plnou silou, až měl pocit, že mu vyrve srdce z hrudi.

Pohroužený do svých vzpomínek úplně zapomněl na svoje okolí. Až blížící se kroky za zády v něm probudily známou ostražitost. Vyskočil na nohy a s mečem v ruce se vrhl na neznámého protivníka. Když zjistil, o koho jde, zuřivě vykřikl: „Do háje, Steinare! Musíš se ke mně plížit jako duch?“

Provrtal ho zlostným pohledem a zastrčil zbraň do pochvy. „Nechybělo moc a byla by z tebe mrtvola,“ zašeptal galsky. I navzdory tomu, že hovořili odlišnými jazyky, za ten dlouhý čas, co spolu strávili, osvojili si jeden od druhého mnoho výrazů, a proto se mezi sebou uměli dorozumět.

Steinar na něho pohlédl přimhouřenýma očima a posměšně se ušklíbl. Protože se nikdy před nikým nesmál,

ústa se mu zformovala do neobvykle křivé grimasy. „Nechci zpochybňovat tvůj vražedný instinkt, ale k tomu, abys mě jen trochu zranil, jsi měl opravdu daleko.“

Evander se zamračil. „Nemám chuť na žerty, tak si je laskavě odpusť,“ ohradil se podrážděně. „Na tomto prokletém ostrově jsem jen proto, abych pomstil smrt Aislinn a našeho nenarozeného dítěte,“ připomněl mu důrazně.

„Nezapomínej, že nejsi sám, kdo touží po odplatě,“ odpověděl mu jeho dánský přítel vážným hlasem. „Ty bestie mi zabily otce, a ještě i bratra,“ vyhrkl nenávistně. „Už mi zůstal jen bratranec Yan, který o mnoho lépe vycházel s Leifem než se mnou. Jeho starší sestru Ronju nepočítám, protože od chvíle, kdy se vdala a odešla žít do Norska, jsem o ní už neslyšel.“

Evander na chvíli pocítil výčitky svědomí. Vděčil svému příteli za život a ten věčně našťvaný Viking mu už několikrát dokázal, že se na něho dá spolehnout. „Nechtěl jsem se tě dotknout, ale pochop, že mi záleží na tom, abych se dozvěděl pravdu. Aislinn jsem našel v lese s vyhaslýma očima a s tělem studeným jako led. Ještě stále mě pronásleduje výkřik, kterým se snažila přivolat pomoc. Jenže já jsem ji nedokázal zachránit, protože jsem nebyl s ní, když mě nejvíc potřebovala. Zemřela i mou vinou,“ promluvil utrápeně.

Steinar mu povzbudivě položil ruku na rameno. „Nemohl jsi tomu neštěstí zabránit, a proto je zbytečné, aby ses z toho ustavičně obviňoval.“

Evander od něho odstoupil. „Ty to nechápeš, Steinare,“ oponoval mu. „Netušíš, jak moc pro mě Aislinn znamenala a jak moc jsem ji miloval.“

„Nebyla tvým otrokem, kterého můžeš držet na řetězu,“ vytkl mu Steinar rozladěně. Evander vybuchl: „Byla to žena, která se mnou čekala dítě! Měl jsem ji ochraňovat a stát jí věrně po boku! Dal jsem jí slovo, že ji neopustím!“

Steinar odpověděl překvapivě vlídným hlasem: „Leif ji miloval od prvního okamžiku, co ji uviděl, a navzdory tomu ji opustil. Měl bys vědět, že smrt si nevybírám, koho si vezme.“

„To nemůžeš srovnávat, já jsem přece naživu a v době, kdy žil Leif, jí nic nehrozilo,“ hádal se s ním Evander dál a nedal se odbýt.

„Poznala tě až po smrti mého bratra, kdyby ještě Leif žil, zůstala by po jeho boku. Čím dřív se s tím vyrovnáš, tím tě to bude méně bolet,“ oponoval mu Steinar.

Evander zlostně kopl do písku, až se rozletěl na všechny strany. Myslel si, že se mu trochu uleví, ale nic takového se nestalo. Nakonec mu nezbývalo nic jiného než připustit, že ten tvrdohlavý Viking má pravdu. Ale tak či onak, ten hajzl, který mu způsobil utrpení, za to zaplatí vlastní krví. „Už se ti podařilo zjistit něco nového?“

Steinar se zadíval na širé moře, jako by v něm hledal odpověď. Nakonec dlouho neotálel a odpověděl mu chraplavým hlasem: „Možná máme další stopu.“

„Pověz mi všechno, co víš,“ vyhrkl Evander netrpělivě. „Zatím jsme vůbec nepokročili a už tu máme druhé léto v plném proudu.“

Steinar si povzdychl. „Pravda je, že k žádnému jménu jsem se zatím nedopátral,“ vyšel s pravdou ven, čímž si vysloužil přítelův mrzutý výraz. „Ale už aspoň vím, že za smrt mého bratra a pravděpodobně i otce může stejný člověk, který zabil Aislinn,“ prozradil. „Řeklo mi to pár dánských rybářů z pobřeží, kteří zaslechli chvástat se tím několik ozbrojenců. Můj otec velel mužům nebohého dánského krále, proto měli hned několik důvodů ho odstranit z cesty, přesně jako Leifa, který následoval jeho kroky.“

Evander na něho přísně pohlédl. „Jaké ozbrojence zmiňovali ti rybáři? Nezapomínej, že pod Haraldem bojují

nejen Dánové, ale i Norové, a hlavně ti, kteří žijí v jižní části Norska,“ připomenul mu Evander podrážděně.

„Jenže ti rybáři vyslovili několikrát jméno Hakona Mocného, který sám sebe považuje za nezávislého norského panovníka. Vrah našich blízkých očividně bojuje na jeho straně a plní příkazy svého krutého panovníka.“

Evander zakroutil hlavou. „Pokud vím, Hakon vládne jen na severu Norska a na jihu panuje Harald, který jako jeho lenní pán má mnohem větší slovo. Je to stejné jako v případě mého otce. Je náčelníkem na jihu skotského území, má vlastní družinu, obdělává pole a stará se o dobytek, spravuje hrad, vlastní pár lodí, má poddané, kteří zabezpečují jeho pohodlí, ale nemá tak velké slovo jako skotský král. I navzdory vyššímu postavení je můj otec stále jen králův vazal,“ vysvětlil mu Evander.

Steinar se zadumal, až poté promluvil: „Nemáš pravdu, protože Hakona za norského krále považuje mnoho norských šlechticů a v jejich očích je svrchovaným vládcem. Když Harald přijal křesťanskou víru, přišel o nemalou část svých mužů. Mnozí dánští ozbrojenci se k němu obrátili zády a radši se přidali na stranu jeho norského vazala. Navíc Harald nutí šlechtice pracovat na svých kruhových pevnostech, takže se už proti němu mnozí postavili. Někteří mu také vyhlásili otevřenou válku a odmítali se mu podrobit. Hakon začíná mít stále větší vliv na prostý lid, ale i na šlechtu. Když to půjde takhle dál, oslabí Haraldovu moc a svrhne ho z trůnu. Hakonova podpora stále roste a spolu s ní i jeho pravomoci. Mně nezáleží na tom, či krev proleju, abych se pomstil, protože se nepřikláním na stranu žádného krále.“

„Stále mi nejde do hlavy, jak jsi mohl přijmout křesťanství, když jsi srdcem zarytý Viking,“ namítl Evander suše.

Neuměl si představit, že by se někdy vzdal svých bohů a zapřel svou víru. Tak jako většina Keltů, i on uctíval

Matku Zemi, která představovala největší vládkyni se dvěma tvářemi – laskavou i nemilosrdnou. Byla považována za paní nebe, země a podzemí. Také by se nemělo zapomínat na jiná božstva, která byla součástí keltských národů. Cernunnos, s hlavou jelena, jako bůh přírodních sil, stromů, zvířat a plodnosti. Taranis, bůh s podobiznou koně, znázorňující vládce nebe a boha hromu. Teutates, bůh v doprovodu berana nebo kance, symbolizující bojovníka a hrdinu. Nebo bohyně Epona, kterou doprovázel pes nebo pták a která se nejčastěji zobrazovala při jízdě na koni v dámském sedle.

„Já jsem křesťanství nepřijal, vyznávám severské bohy svých předků, na kterých jsem vyrůstal, a ani to neplánuju měnit,“ odpověděl mu Steinar neoblomně a zaklonil hlavu, pohlížeje na nebe, kde se protrhávaly mraky. „Tak se zdá, že nás čeká pořádná bouřka,“ natáhl před sebe dlaň.

Jako by na povel z oblohy začaly padat kapky velké jako hrachy, které se změnily na tvrdé kroupy. Za chvíli byli oba promočení do poslední nitky. Vykročili směrem k hustému lesu a zamířili pod starou rozvalinu, která je před lijákem ochrání.

2

Náčelníkův syn nás zradil a přidal se na stranu císaře Svaté říše římské! Jeho tělo jsme nikde nenašli, ale určitě je mrtvý! Ten prokletý darebák si ani nic jiného nezasloužil!

Brynhild se úpěnlivě snažila zapomenout na slova, která minulé léto zaslechla nenávistně vykřikovat z úst mužů bojujících po bratrově boku. Po Kolově smrti útěchu nacházela stále víc mimo hrad, a dokonce nedovolila ani Solveig, aby ji doprovázela. Odhodlaně stoupala travnatým kopcem a ignorovala myšlenky, které ji nabádaly, aby se vrátila domů. Jenže klení jejího otce, které ji budilo každé ráno, ji od tohoto záměru nakonec odradilo. Neštěstí, jaké jejich rodinu postihlo, náčelníka nezlomilo a probudilo v něm ještě větší nevraživost. Kol předtím často nacházel důvody, aby nemusel být v otcově blízkosti, a čas trávil hraním deskových her, příležitostným obchodováním a později v teple ženského lůna. Také nesměla zapomínat na jeho velkou touhu stát se hradním básníkem. Říkala mu často, že je zbabělec a všeho se bojí. Při té představě se smutně pousmála, protože ani ona nedokázala čelit pravdě a zoufale před ní utíkala.

Musela si nechtěně připustit, že to nebyl jediný důvod, pro který se uchylovala na opuštěné místo. Doposud se nevzdávala naděje, že tam narazí na Evandera Brodieho, který v ní probudil neznámou touhu. Uměla si živě představit, jak by se otec rozzlobil, kdyby se o tom dozvěděl. Evandera zatajila i před svou sestrou, které obvykle nic neuniklo. Ačkoliv Brynhild nebyla pověřčivá, vyhověla svému vnitřnímu hlasu, který jí našeptával, aby se opět přestrojila. Právě proto si na sebe navlékla prosté šaty,

jaké měla, když se setkala s Evanderem poprvé. Bylo hloupé toužit po nepříteli a ona to dobře věděla. Pro přitažlivého skotského cizince bylo nebezpečné zdržovat se v její blízkosti bez toho, aby riskoval svoji hlavu. Kdyby ho její otec rovnou nezabil, nepochybně by ho zotročil.

Keltské národy náčelníkovi muži napadali ve jménu dánského krále bez mrknutí oka. Ty nebožáky, které zajali, prodávali v přístavu na trhu s otroky, kde je mohli získat bohatí šlechtici. Mnozí majetní páni si opatřili na svůj hrad nevolníky, kteří pro ně vykonávali těžkou práci. Nebylo žádným překvapením, že si vydržovali mladičké otrokyně jako svoje milenky a požadovali od nich, aby jim byly po vůli.

Brynhild se rozhlížela okolo sebe a sedla si za velký balvan. Úpatí kopce jí poskytovalo nejen úkryt, ale i místo k odpočinku. Opřela se zády o kámen a zahleděla se na západ slunce. Paprsky ohnivé koule se rozprskly po obloze jako barevné květy. Pod nimi se vypínaly aleje stromů s bohatou košatou korunou. Mezi nimi létali ptáci, jejichž let připomínal tanec víl. Ze země vykukovaly střechy domů okolních usedlostí a vesnic, ukrytých na březích řek. V jejich středu se odehrávaly příběhy prostých lidí, kteří obdělávali orná pole, vyháněli ovce na pastvu nebo kovali mistrovské zbraně. Na chvíli se zdálo, jako by všechno okolo ztichlo a ona se stala zajatkyní času. Byla duchem nepřítomná, takže téměř vykřikla, když na druhé straně za stromy zachytila nějaký pohyb. Nejdřív si pomyslela, že je to lesní zvěř, až dokud nezahlédla muže s tmavými vlasy. I když jí okolní zeleň překážela ve výhledu, pomalu se před ní objevovaly i části jeho urostlého těla. Se zatajeným dechem sledovala svalnatá ramena, která se mu rýsovala pod hedvábným pláštěm. Protože k ní byl otočený zády, neviděla mu do tváře. V duchu se utěšovala, že jí od cizince nehrozí nebezpečí, a to ji trochu uklidnilo, i když měla

právo na obavy. Urozené vikingské ženy se sice mohly volně pohybovat, ale nikdy netušily, na koho narazí. Navíc byla oblečená jako vesničanka, takže se mohla lehce stát obětí nějakého hrdlořeza, loupežníka nebo otrokáře. I kdyby, nedej bože, odhalil její pravou totožnost, nemuselo by ji to zachránit. Zajetí náčelníkovy dcery představovalo lákavé výkupné pro nepřátele její rodiny a odměnu v podobě velkého bohatství by si nikdo soudný neodepřel. Opatrně vstala ze země a snažila se v tichosti proklouznout mezi stromy, když se jí neznámý postavil do cesty a upřel na ni povědomé tmavohnědé oči.

Evander neměl právě nejlepší náladu, když odcházel od své milenky. Ačkoliv se s Niamh Fallesenovou, vdovou po dánském obchodníkovi, znal už dávno, nepočítal s tím, že mu znovu vtrhne do života. Po tom co ztratil Aislinn, si radovánky se ženami dlouho odříkal, ale ta ženská byla otravná jako šváb a nedala mu vydechnout. A on znovu propadl jejímu půvabu, jako před osmi lety, když se poznali. Ale byla to osudová chyba, protože teď ho všude pronásledovala a nemohl se jí zbavit. Právě procházka po opuštěném místě mu přišla vhod, aby mohl uspořádat své rozutíkané myšlenky a zbavit se rostoucího napětí. Jenže nebyl sám, kdo se rozhodl stejné místo navštívit. Rozmrzele se zadíval do nefritově zelených očí mandlového tvaru.

S tak zvláštním odstínem se setkal jen u jedné ženy a na ni se snažil zapomenout. Jenže hezká vesničanka, na kterou narazil na dánském pobřeží krátce předtím, než přišel o Aislinn, mu utkvěla hluboko v paměti. Ale jemu za ten čas srdce ztvdlo jako železo a vůči citům se obrnil. Vikingové nelítostně napadali jeho domov, vypalovali vesnice, zotročovali muže, znásilňovali ženy a děti odtrhávali od matek. Stará bolest ze ztráty blízkých se v něm probudila plnou silou a téměř ho převálcovala, až nečekaně

vyjel: „Co to má znamenat, do háje?“ Provrtal ostrovanku nedůvěřivým pohledem.

„Proč mě špehuješ, ženská?!“

Brynhild na muže před sebou mlčky civěla. Už ztratila poslední naději, že se s Evanderem ještě někdy uvidí, a najednou byl blízko ní. Tmavé vlasy jako havraní křídla mu splývaly až na ramena. V krátkém plášti, který byl lemovaný vlčí kožešinou, vynikla jeho mocná ramena. Přes žlutou lněnou tuniku bez rukávů mu visel těžký keltský kříž. Okolo pasu měl silný opasek a nohy mu obepínaly kožené kalhoty s vysokými botami. Byl ztělesněním hrlosti, mužnosti a tajemnosti. Brynhild si najednou uvědomila, jak dětinsky se chová, a do morku kostí se zastyděla. Bylo jí dvacet let a očekávalo se od ní, že bude vdaná a okolo ní bude běhat houf dětí, avšak opak byl pravdou. Ne že by její otec se svatbou otálel, ale svojí nebohé ženě předtím, než odešla na druhý břeh, přislíbil, že se svatbou počká, dokud obě jejich dcery nedosáhnou šestnácti let. Něco jí zlověstně našeptávalo, že nepotrvá dlouho a kola osudu se roztočí, protože její sestra už dovršila požadovaný věk.

„Odpovíš mi konečně, co tu pohledáváš, Bryn?“ zvolal Evander naléhavě.

Brynhild poskočilo srdce radostí, když z jeho úst zaslechla svoje jméno. Jenže muž se na ni díval rozzuřeně a jí nezbývalo nic jiného než si něco narychlo vymyslet. „Odpusťte mi, můj pane. Popravdě jsem se chystala navštívit svoji přítelkyni, která žije tady nedaleko, ale zabloudila jsem. Nečekala jsem, že tu na vás narazím.“

Evander na ni zašilhal a odstoupil od ní. „Mám tě k ní zavést?“

Brynhild prudce zakroutila hlavou. „Ne, můj pane, už jsem si vzpomněla, kudy se mám vydat.“

Evander přikývl. „Jestli je to tak, přeji ti příjemnou cestu.“

Chvatně okolo ní prošel, ani na ni nepohlédl. Brynhild zůstala mlčky stát na místě. Evander se k ní choval jako k břemenu, kterého se potřeboval zbavit, a ji to zvláštním způsobem zraňovalo. Bezradně se otočila za jeho odcházející postavou a hrdlo se jí stáhlo. *Panebože, ještě se tu rozpláču*, blesklo jí hlavou, ale snažila se být statečná. Měla na toho cizince dávno zapomenout, teď by tolik netrpěla. Pokusila se udělat krok, ale nohy jí vrostly do země a nečekaně spadla. Evander otočil hlavu a se zaklením zamířil k ženě.

Uchopil ji za paže a necitlivě jí pomohl vstát. „Můžeš chodit, ženská?!“

„Ano, můj pane,“ vykotala a zčervenala. „Nechtěla jsem vás obtěžovat, jen mě napadlo, že vypadáte utrápený, a kdybych vám nějak mohla ulehčit...“

„To není tvoje starost, ženská!“ vyjel na ni Evander.

Trhla sebou, jako kdyby ji uhodil. „Můj pane, nechtěla jsem vás popudit svou příliš smělou řečí,“ špitla zahanbeně.

Evander si uvědomoval, že si na ženě vybíjí zlost, ale nemohl si pomoci, protože pohrdal jejím národem. Ta prokletá vesničanka byla jeho nepřítel a on by ji měl nenávidět, ale neuměl se k tomu přinutit. Od minulého léta jako by zkrásněla a vypadala vskutku půvabně. Na tváři jí hrála červeň a odstín jejích očí připomínal jehličí. Ústa měla mírně pootevřená a ruce spuštěné podél těla. Ze své země byl zvyklý na mnohem nižší ženy a ostrovanka se svou středně vysokou postavou mezi ně rozhodně nepatřila. Oheň v těle jí nechyběl, a proto zauvažoval, že barva jejích vlasů pod šátkem bude určitě měděná. Stále víc ho zlobilo, jakým směrem se ubíraly jeho myšlenky, a hlavně ho popuzovalo, jaké pocity v něm ostrovanka probouzela.

Upřel pohled na koruny stromů, aby ho nerozptylovala její divoká krása.

„Nechtěl jsem na tebe být hrubý, ale zřejmě by ses měla vydat za svou přítelkyní,“ nadhodil mírně podrážděně.

Přítakala mu jako hadrová panenka. „Ano, můj pane, měla bych.“

„Tvůj manžel si o tebe také dělá starosti,“ dodal Evander, když se neměla k žádnému činu a se svěšenou hlavou se dívala na vykukující špičky svých bot. Jeho přímá otázka ji na chvíli zarazila. Nejdřív mu chtěla zalhat, ale potom si to rozmyslela. „Já žádnému muži nepatřím, můj pane.“

Nadzvedl tmavé obočí. Z nějakého důvodu ho její odpověď potěšila, což ho ještě víc podráždilo. „A co tvůj otec nebo bratr?“

„Můj otec má teď jiné starosti a bratr mi zemřel,“ odpověděla zarmouceně. Ve skutečnosti byl Kol nezvěstný, ale ona hovořila o svém vymyšleném bratrovi.

Evanderovi se v očích objevil soucit. „To mě mrzí. Co se mu stalo?“

Rozšířily se jí oči, protože mu nemohla říct pravdu, ale potom se uklidnila. „Zabil ho otcův býk, když ho ve stáji zavalil.“ Brynhild potřebovala odpoutat mužovu pozornost za každou cenu. Nemohla dopustit, aby jí nahlédl do srdce a odhalil její zranitelná místa. Už teď se před ním cítila příliš obnažená. „Vy máte bratra, můj pane?“

Ušklíbl se. „Mám jednoho, i když vydá za tři. Příliš často mě vytáčí, až ho mám chuť uškrtit,“ přiznal Evander otevřeně.

Brynhild se zamyslela a vyhrkla: „Je vám hodně podobný?“ Nic jí do toho sice nebylo, ale zvědavost ji přece jen přemohla.

Evander se hlasitě zasmál. „Kdepak! Hamish je úplně jiný, než jsem já. Narodil se o sedm let později, má hnědé vlasy, zelené oči a je nižšího vzrůstu. Navíc, máme každý jinou povahu,“ řekl vážným hlasem a povzdychl si.

„Chtěl bych se vrátit natrvalo domů, ale zatím to ještě nejde, protože s tímto ostrovem mě spojuje jedna žena,“ nechtěně se přerekl a v duchu si za to pořádně vynadal.

Brynhild se po jeho slovech rozbušilo srdce. Nejdříve ji napadlo, že měl na mysli ji, ale potom tu myšlenku ihned pustila z hlavy. Bylo pro ni důležité, aby se o tajemné neznámé dozvěděla víc, protože se přistihla, že na ni žárlí.

„Musí být vskutku jedinečná, můj pane.“

„Opravdu ano, to je,“ připustil sklíčeně. „Po svatbě jsme chtěli natrvalo odjet do Sumburghu, kde bydlí moje rodina.“

Brynhild pocítila, jak její krk sevřela ledová ruka. Všechny obřady na ostrově probíhaly pod dohledem dánského náčelníka, který požehnal před svědky novomanželům. Možná by ji to tak nerozrušilo, kdyby to nebyl její otec, který měl hned po králi nejdůležitější postavení. Náčelníkům sice bývalo víc, ale na Sjællandu byl jediným, kdo měl takovou pravomoc. „Musíte být nepochybně velmi šťastný muž, můj pane,“ zašeptala.

Evander se na ostrovanku v tichosti díval. Bylo na ní něco kouzelného a tím ho nebezpečně přitahovala. Osud z nich udělal nepřátele, ale navzdory tomu naprosto propadl jejímu skandinávskému půvabu. Možná za to mohly její pozoruhodné oči, které ho zvědavě zkoumaly, nebo její plná ústa, od kterých nemohl odtrhnout pohled.

Brynhild byla tajemným cizincem stále okouzlenější. Hleděla mu do tváře a každou buňkou svého těla vnímala jeho blízkost. Vdechovala mužovu dřevitou vůni, která ji lechtala v nose a rozechvívala smysly. V tu chvíli ji napadlo, že se narodila proto, aby ho mohla milovat. Najednou si všimla, že jeho oči zněžněly, a dokonce zaslechla, jak se mu srdce rychleji rozbušilo. Nejdříve si pomyslela, že se jí to jen zdálo, ale to trvalo jen do okamžiku, kdy jí hřbetem ruky přejel po tváři. Pod jeho dotykem se nepatrně zachvěla, protože pocítila neznámé vzrušení. Potěšilo ji, že na ni

hleděl, jako by byla nejkrásnější ženou na ostrově, ačkoliv v jeho očích byla jen dcerou rolníka.

„Bryn,“ zašeptal Evander její jméno, a přitom se vpíjel do jejích rozzářených očí, ve kterých se zračila zvědavost a dychtivost. Magická síla ho nabádala, aby se k ní sklonil a políbil ji. Bylo to silnější než jeho zásady, zdravý rozum, dokonce nenávisť vůči vikingskému národu. V tom okamžiku netoužil po ničem jiném, jen ji obejmout a držet v náručí. Natáhl ruku k jejímu pasu a přitáhl si ji k sobě. Čekal, že ho žena odstrčí, jenže namísto toho mu váhavě položila dlaně na hrud'. Povzbudilo ho to a rukou jí zajel pod šátek. Jemně za něho zatáhl, až se jí uvolnily husté měděné zlaté prameny, které jí sahaly až po boky. Evander neodolal a jeden z nich vzal mezi prsty. Přiložil si ho k nosu a vdechl do sebe levandulovou vůni.

Brynhild nebyla schopná se od něho odtáhnout. Měla by se bránit, křičet, utéct. Miloval jinou ženu a v ní viděl jen povolnou dceru sedláka, která se mu ochotně oddá. Ale namísto toho, aby ho odstrčila, otočila se na patě a vrátila domů, vytáhla se na špičky a nabídla mu svoje ústa.

Evander se už chystal ženu pustit a vzápětí si vynadat do hlupáků, až dokud nezjistil, že se její rty přibližují k jeho tváři. Samotný bůh Taranis se mu musel škodolibě smát, když mu do cesty postavil ďábelské pokušení. Se zasténáním uchopil ženu rukou za bradu a rty se jemně dotkl těch jejích. Zpočátku ji líbal něžně a ohleduplně, ale když pootevřela ústa, vklouzl do nich jazykem. Brynhild se točila hlava, a kdyby ji cizinec pevně nedržel, podlomila by se jí kolena a sesunula by se do trávy. Omámeně se k němu přitiskla a vychutnávala si svoje první polibky. Najednou si uvědomila, že z jeho náruče nechce odejít, a zatoužila s ním splynout v jednu bytost. V tu chvíli jí bylo ukradené, zda přijde o svoji nevinnost, prahla jen po tom, aby jí ukázal víc.

Pro Evandera bylo zpočátku těžké rudovlásce odolat, jenže potom si vzpomněl na svou mrtvou nevěstu. Před sebou uviděl její zkrvavené, obnažené a nehybné tělo. Právě ta vidina ho donutila, aby se nenechal očarovat dánskou kráskou v náručí.

„Byla to chyba, Bryn,“ vysoukal ze sebe a odtáhl se od ní, jako kdyby měla na sobě pijavice. Podíval se na ni provini-
lýma očima. „Neměl jsem tě políbit a popravdě ani jsem to
nechtěl udělat,“ lhal, protože na něho dotíraly výčitky svě-
domí. Vnitřní hlas mu našeptával, že ho rolníkova dcera
přitahuje, a on se svojí vášní nedokázal ubránit. Ale už jen
proto, že jí v žilách kolovala vikingská krev, se musel svojí
hladové touze odvážně postavit.

Brynhild zabořila představu, že ho jako žena nezaujala.
Dokud ho nepotkala, netušila, co je to touha a jaké pocity
dokáže v člověku probudit. Byla nesmírně naivní, když si
myslela, že by mezi nimi mohlo něco vzniknout a díky své
naivitě měla teď zlomené srdce.

Ztěžka si povzdechl a vydal se k pobřeží. Náhle se
za stromy mihla postava, která si ho nepřejícím pohledem
přeměřovala. Evander s překvapením zjistil, že se dívá
do sytě modrých očí svojí milenky. Vykročil jejím směrem,
ale ani se nenadál a byla pryč.

3

Sestry procházely kolem jednoho ze čtyř dlouhých domů se zakřivenými elipsovými stěnami. Ulice byla jako obvykle rušná a plná lidí. V blízkosti se potulovali všelijací řemeslníci, sedláci, kupci a otroci. Každý z nich měl plné ruce práce, kterou se snažil udělat co nejlépe. Naproti nim kráčela nevolnice s náručí plnou obilí, po pravé straně procházel hospodář se zápřahem volů, po levé straně se nakláněl kovář nad výhní, do které vkládal rudu, a kousek od něho šel rolník s rádlem a dřevěnou radlicí v rukou.

„Představ si, Bryn, že bys musela dřít na poli nebo v dílně,“ zaštěbetala Solveig a naklonila se těsně k jejímu uchu. „Napadne mě to vždy, když se podívám na ty umořené ubožáky okolo sebe. Být mladší dcerou náčelníka není zase tak hrozné.“

Brynhild se musela usmát. Její sestra málokdy dokázala mlčet a jejich otec se nejednou pohoršoval, že se jí nezastaví ústa. Dnešní den nebyl výjimkou a dívka měla vnitřní potřebu vyjadřovat svoje myšlenky nahlas.

„Od chvíle kdy jsem dosáhla šestnácti let, přemýšlím nad svatbou stále častěji. Mám strach, Bryn, že mi otec vybere nějakého hrdlořeza, který mě bude otloukat.“

„Můžeš být klidná, Solveig,“ snažila se ji její sestra uchlácholit. Ale i když působila navenek rozvážně, v nitru ji mučila nejistota. „Kdyby ti náš otec někoho vybral, určitě by ti to řekl. A když už jsme u té svatby, já bych se jí mohla spíš obávat, protože jsem o čtyři roky starší než ty.“

„To máš tedy pravdu, protože proti mně jsi příliš stará,“ odpověděla jí Solveig drze. „Ve tvém věku naše matka už povila dvě děti.“

Brynhild se začervenala. V porovnání se sestrou byla opravdu stará a bylo jen božím zázrakem, že ji otec zatím neprovdal. Manželství by jí ale nepřineslo žádnou radost, protože nikoho nemilovala. Srdce se jí sice snažilo přesvědčit o opaku a v hlavě se jí objevila hezká cizincova tvář, ale ona se v duchu hlasitě okřikla. „Jsem přesvědčená, že otec nám o tom řekne, až nás bude chtít vdát. Ted' se tím netrap, moje drahá,“ povzbuzovala ji, když viděla, jak je skleslá.

„Myslím, že otec má poslední dobou velmi špatnou náladu a zřejmě ho straší zlé sny,“ vyhrkla Solveig znepokojeně.

Dobře mu tak! řekla si v duchu Brynhild, ale potom se za svoje myšlenky zastyděla. Doposud se na otce nepřestala zlobit, protože od chvíle, co se po jejich bratrovi slehla zem, se o něm ani jednou nezmínil. Ale zároveň věděla, že náčelníka sužuje mír mezi dánským a norským územím. Harald se obával krušných časů, protože hrozilo, že ozbrojenci v čele s jeho bývalým spojencem Hakonem zaútočí na dánské území. Vztahy mezi oběma zeměmi byly napjaté, a i nejslabší vítr by mezi nimi mohl rozpoutat smršť. Jejich otec jako vazal dánského krále z toho měl obavy, protože blaho jeho rodiny záviselo na štědrosti jejich chleboďárce.

Náčelníkovy dcery zamířily k jednomu z menších domů na severovýchodě. Sebejistě vstoupily na verandu a zabočily doprava do malé místnosti. Nad stolem se skláněli dva řemeslníci, kteří vyráběli spony, přezky a brože. Dílna byla útulná a skromně zařízená. Na stěně visel prostý tkaný koberec, v koutě byla převržená židle a na hliněné podlaze podél místnosti se nacházela ovčí vlna. Uprostřed hořel oheň, který místo rozzářil světlem a zaplnil teplem. Brynhild vykročila k mistrům, ale její sestra se od ní odpojila, blížila se k mladíkovi, který se shýbal k hliněné

podlaze. Kovář, asi patnáctiletý, měl na hlavě vlněnou čapku, ze které mu vykukovaly světlé prameny vlasů. Plátěná tunika mu sahala do půlky stehen a byla přepásaná koženým opaskem. Kalhoty ze sukna měly volný střih a na nohou měl krátké holínky. Nebylo na něm nic mimořádného, ale navzdory tomu od něho dívka nemohla odtrhnout zrak.

„Ukážeš mi, jak se vyrábí brož?“ zapředla medovým hlasem, když se před ním znenadání ocitla.

Mladík, který si jí doted' nevšiml, k ní okamžitě zvednul hlavu. Chystal se něco říct, ale potom se zapýřil.

Díval se na urozenou dívku před sebou jako na zjevení, až ho jeden z řemeslníků okřikl: „Hej, chlapče! Kašli už na ty součástky, potom je najdeš. Pojd' sem a ukaž mladým paním, jak jsi zručný ve svém řemesle. Pracuješ v dílně jen pár dní, ale už teď' děláš pokroky,“ pochválil ho jeho mistr. Mladík se ještě chvíli kochal dívčinou krásou a potom se došoural ke stolu. Řemeslník mu strčil do ruky jílovou formu, která se skládala ze dvou kusů. Stařec se srdečně na náčelníkovy dcery usmál, až odhalil chybějící dva přední zuby.

„Kluk toho sice příliš nenamluví, ale šikovný je po svém mrtvém otci, který svůj život zasvětil kovářskému umění,“ opět pochválil svého učně a poplácal ho po zádech. Ačkoliv se mladík snažil soustředit na práci, zrak mu odbíhal ke světlovlasé krásce.

„Vypadá to opravdu složitě,“ zvolala Solveig, která si z jeho rozpaků nic nedělala. Byla zvyklá, že se v její přítomnosti mnohým mladíkům zadrhával hlas nebo roztrásla kolena. Hlavně těm, kteří pocházeli z nuzných poměrů a netušili, jak jí mají projevit svou přízeň.

„To se vám jen zdá, paní moje,“ odpověděl jí s rozpálenými tvářemi. „Je to skutečně jednoduché. Když chceme vyrobit brož, potřebujeme dva kusy takové formy.“ Ukázal

na hmotu ve svých rukou a pokračoval: „Z formy, do které se vytlačila stará brož, se odlejí dva voskové modely...”

Solveig ho netrpělivě přerušila: „Co se stane s těmi modely?”

„Oba modely se pokryjí jílem a vosk se po roztavení vyleje. Do formy se zabodnou voskové kolíky, které slouží k uchycení jehlice.“ Chvilí počkal, zda ho nezahltí novými otázkami, ale když se nic takového nedělo, pokračoval dál: „Forma se vyloží navoskovaným kusem látky, který určí hloubku brože, a na látku se položí další vrstva jílu.“ Na chvíli se odmlčel a pak pokračoval: „Nakonec se forma zahřeje, vosk necháme vytéct a látka se odstraní. Formy složíme dohromady a pevně spojíme. Potom roztavený kov nalejeme do zahřáté formy. Po vychladnutí kovu se forma rozbije, brož se vyndá a poté dokončí.”

Solveig se zamračila. I navzdory mladíkově snaze přesvědčit ji o jednoduchosti postupu, se jí zdála výroba brože nebezpečná. Oči se jí znovu rozzářily novým zájmem, když spočinuly na ozdobných předmětech, které se nacházely na druhé straně stolu. „A ty brože jsou určené pro koho? Jsou vskutku překrásné,” rozplývala se naoko.

Učeň pohlédl jejím směrem. „Ty si přál vyrobit náš pán král Harald pro svoje královské dcery, paní moje,” odvětil jí kajícím.

„Ach, jsou skutečně dokonalé,” vzdychla Solveig, když si je prohlížela. Všechny byly vyrobené ze zlata a stříbra, ozdobené překrásným filigránem.

„Těší mě, že se vám líbí, paní moje,” vyhrkl učeň s tvářemi zrudlými rozpaky.

„Je snad něco, co bys nevyrobil?” mrkla na něho.

„Přeceňujete mě, paní moje. Popravdě umím vyrobit jen brože, spony, šperky a jehlice,” řekl skromně.

Brynhild sestru sledovala znepokojeným pohledem. Ani trochu se jí nelíbilo, že učni dává plané naděje. Veřejně ho

povzbuzovala, což bylo opravdu nepřijatelné. Solveig se toho ještě očividně musela mnoho učit. Trpělivě vyčkávala, než učen ztichne, přistoupila k sestře a pevně ji uchopila za loket.

„Drahá, nemůžeme se tu zdržovat, ještě máme na hradě mnoho jiné práce,“ promluvila a odtáhla ji z místnosti, nevšímajíc si jejího reptání. Když ji z výroby vyvedla ven, dívka nedbala na kolemjdoucí a hned se do ní pustila:

„Proč to stále děláš?! Vždy, když se pro něco nadchnu, uděláš ze mě úplnou husu!“ prskala jako fúrie.

„Jde mi přece o tvoje dobro. Nemůžeš se chovat jako nějaká povolná selka,“ poučovala ji Brynhild příkře.

Solveig prudce zčervenala. „Já se tak přece nechovám!“ zvolala uraženě a nafoukla spodní ret.

Brynhild si vzdychla. „Ale ano,“ oponovala jí smířlivě. „Všechno si vydupáváš, a ještě se přitom tváříš jako oběť.“

Solveig neodpověděla a vykročila vpřed. Téměř narazila do starce, který nesl v rukou dřevo. Ten se na ni nejdřív zamračil, ale když si uvědomil, o koho jde, zahanbeně svěsil hlavu a mazal, co mu nohy stačily. Solveig se cítila dotčená a nepromluvila se sestrou už ani slovo. Co jí malé kroky dovolily, hnala se do dlouhého domu jako vichřice. Uvnitř přístavku visely pláště, šátky a opasky. Na hliněné dlažbě byly položené dřevěné lavice. Obě kráčely dlouhou chodbou, zabočily doprava, až se ocitly ve velké hodovní hale. Okolo běhaly otrokyně, které nosily na nízké stoly jídlo na dřevěných podnosech. Prostorná místnost byla obvykle plná, ale teď zela prázdnotou. Většina mužů z náčelníkovy družiny vyrazila brzy ráno na lov zvěře s pomocí psů, ostatní ještě dospávali po bujaré veselici. Někteří hráli deskové hry, jiní probírali taktiku boje a někteří polehávali s hlavou položenou na stole. Brynhild na ně nenápadně pohlédla a radši se jim vyhnula. I když byly dcery náčelníka a žádný ze zdejších mužů by si jim

nedovolil zkrivit ani vlas na hlavě, přece jen nebylo rozumné pokoušet osud.

Sestry obsadily prázdný stůl, který se nacházel v rohu. Jedna z otrokyň si jich všimla a hned jim na stůl přinesla bohatě prostřeně tácy s holubím masem, hrudkou sýra, pšeničným chlebem a dušenou zeleninou. Nechyběl džbán s medovinou a dva kulaté zlaté poháry. Otrokyň se uctivě zeptala, zda jim nemá ještě nějak posloužit, ale když zakroutily hlavou, odešla obsluhovat k jinému stolu.

Brynhild si nalila do poháru medovinu a naplnila až po okraj i sestřin pohár. Podle pohledu, jaký na ni dívka nenápadně vrhala, ji napadlo, že má něco za lubem. Trpělivost nepatřila mezi ctnosti její sestry, a tak dlouho mlčet nevydržela: „Stále mám pocit, že přede mnou něco tajíš. Už bys mi to mohla konečně prozradit, nemyslíš?“ vyčítala jí podrážděně dánsky. Ačkoliv jim po matce v žilách proučila velšská krev, náčelníkovy dcery nesměly na otcově hradě používat keltský jazyk. Tak směly hovořit jedině poddaní, kteří neovládali všechna slova ve vikingské řeči.

„Nic před tebou netajím,“ odpověděla jí Brynhild pevným hlasem a upila z poháru. Ve skutečnosti to nebyla úplně pravda, protože doted' se jí nepřiznala, že už delší čas navštěvuje jejich bývalou chůvu. Nejprve se s tím chtěla sestře svěřit, ale nakonec si to nechala pro sebe. Měla strach, že by se o tom mohl dozvědět otec a zakázal by jí se s Fionou stýkat.

Solveig se s její strohou odpovědí nespokojila. „Přestaň mi lhát! Přistihla jsem tě, jak se tajně vykrádaš z domu! Určitě je za tím nějaký muž! Oči ti zářily vzrušením a očekáváním. Prozrad' mi o tvém tajném milenci víc,“ žadonila jako dítě, kterému berou hračku.

Brynhild se začervenala. „Není to můj milenec. Viděli jsme se jen dvakrát,“ prořekla se. Ruka jí vyletěla k ústům, ale to už ji sestra propichovala nevraživým pohledem.

Pak pyšně zvedla bradu. „Věděla jsem, že máš přede mnou nějaké tajemství!“ Oči jí svítily dychtivostí. „Strávila jsi s ním noc?“

„Jistěže ne!“ téměř vykřikla, když pochopila, z čeho ji vlastně obviňuje. Nezbyvalo jí nic jiného než vyjít s pravdou ven. To poslední, co by chtěla s otcem řešit, byla její neposkvrněná pověst. „Téměř ho ani neznám. Mluvili jsme spolu jen chvíli a potom z mého života odešel.“ O polibku, který si vzájemně vyměnili, radši pomlčela.

Po jejím přiznání Solveig zaplavila ještě větší touha dozvědět se o záhadném cizinci víc. „Jak jste se vlastně poznali?“

Brynhild dobře věděla, že už není cesty zpět. Hlasitě si povzdychla a pohlédla jí do očí. „Když jsem se procházela po pobřeží, nečekaně jsme tam na sebe narazili.“

Solveig podezřívavě přimhouřila oči. „Znám ho?“

Brynhild chvíli váhala, ale nakonec zakroutila hlavou. „Ne.“

„Je to Dán, Nor nebo někdo z Dalekého východu?“

„Ne.“

Solveig se zamračila. „Nenapínej mě a vyklop to!“

„Je to starší syn skotského náčelníka,“ připustila Brynhild provinile.

Solveig na ni vyvalila oči. „Cože?! Ty se scházíš s mužem, který patří k našim nepřítelům? Jak jsi to mohla dopustit?! Náš otec z duše nesnáší keltské národy a jeho nevraživost narostla ještě více po smrti naší drahé matky! Nikdy ti nedovolí se za něho vdát,“ zvolala s úžasem v hlase a nedokázala skrýt svoje rozčarování.

Brynhild svěsila ramena a pohlédla na pohár. „Bud' klidná, už se s ním neuvidím. Vrátil se do Skotska za svojí rodinou a manželkou,“ připustila neochotně.

„Snad ses do toho cizince nezamilovala?“ zeptala se Solveig zděšeně.

„Ani náhodou!“ zvolala Brynhild hlasitěji, než měla v úmyslu.

„Ale určitě se ti líbí,“ vyčítala jí Solveig, když si všimla sestřina zasněného výrazu.

„Nepřipisuj mi něco, čím oplýváš ty! Já se přece neohlížím po každém dobře vypadajícím muži,“ obořila se na ni Brynhild. O její sestře bylo známo, že si zahrává s různými mladíky, kteří se jí zdáli být obstojní. Otec ji už několi-krát varoval, aby s tím přestala, nebo na ni vezme řemen. Na chvíli ho poslechla, ale později s tím začala znova. Jednou to byl kovář, po něm kupec s kožešinami a naposledy obchodník s perlami. Přitom věděla, že otec jí schválí jen toho, kdo bude hodný jejího postavení.

Solveig se zabarvily tváře. „To přece není pravda!“ bránila se jako vlčice, kterou se snaží zahnat do kouta.

Brynhild si ji nedůvěřivě přeměřila. Jako její starší sestra cítila potřebu ji chránit a dávat na ni pozor. „Nabádáš ty mladíky, aby se o tebe ucházeli,“ vytkla jí ostrým hlasem. „Jestli budeš pokoušet otcovu trpělivost, nakonec k té svatbě, které se tak děšíš, dojde, dřív než si myslíš,“ varovala ji.

Solveig pocítila neskonalý hněv. Nechtěla si přiznat, že má její sestra pravdu, namísto toho se jí rozhodla útok vrátit. „Ty by ses měla taky chovat počestně a netoulat se někde s nějakým pochybným cizincem!“ vmetla jí do tváře.

„S nikým se netoulám!“ zvýšila na ni hlas. „Mezi mnou a tím cizincem k ničemu nedošlo.“

„Dokdy budeš zapírat?“ obula se do ní Solveig, když viděla, že neustoupí ani o píd'. Sestřino mlčení ji ještě víc popudilo. „Víš, že přede mnou nic neutajíš, Bryn, a dřív nebo později se to dozvím,“ varovala ji a prudce vstala od stolu, až se skoro pohár s medovinou převrhl na podlahu. Brynhild ji nestihla zastavit, když se vyřítla z místnosti jako rozhněvaná Xantypa. Čas plynul a ona netušila, jak dlouho

v hale seděla. Vyprázdnila pohár, potom další a nato se se svěřenými rameny vydala do jejich společného pokoje.

4

Evander se opíral o příď lodě a zrak mu odbíhal k jeho dánskému příteli. Steinar okolo něho kroužil jako sup, kterého někdo obral o mršinu. Na všechny strany vrhal nenávistné pohledy a v očích se mu zračila zuřivost. To byly chvíle, kdy by se mu každý soudný člověk klidil z cesty, protože pohybovat se v jeho blízkosti bylo nebezpečné. Steinar naháněl hrůzu hlavně svou výškou, protože působil jako obr, a možná i proto si vysloužil takovou přezdívku. Měl středně dlouhé, okrové vlasy, na temeni vyholené a po stranách spletené do malých copánků. Jeho ostře řezané rysy tváře s azurově modrýma očima, krátkým širokým nosem, tenkými vykrojenými rty a širokými lícními kostmi, považovalo mnoho žen za přitažlivé. Na rozdíl od svých krajanů, kteří se pyšnili dlouhým a hustým strništěm, byl bez vousů a ponechával si jen krátkou bradku. Evander dobře znal Vikingovu vznětlivou povahu, a proto věděl, že je jen otázkou času, kdy uleví svému hněvu. Netrvalo to dlouho a muž po chvíli vybuchl.

„Do háje! Kdy jsi mi chtěl říct, že se svěřuješ nějaké sedlačce o našich plánech? Bud' tak hodný a vyklop, co je to za ženskou!“ zvolal Steinar našťavaně.

Evander věděl, na koho naráží a v tu chvíli ho přemohla zlost. *Prokletá Niamh!* Mohl tušit, že si jeho milenka to, co viděla, nenechá pro sebe a hned to obrovi vyzvoní. Nebylo pomalu dne, kdy by se mu nelepila na paty a nedolézala jako zatoulané kotě. Nebyl ani zdaleka jediným chlapem, se kterým si ochotně lehala, jenže i navzdory tomu si na něho dělala zvláštní nárok. Původně Niamh chtěl varovat, aby se o nic nepokoušela a držela ústa na zámek, ale už ji v ten den nezastihl, protože se mu mezi stromy ztratila.

Ale nemělo smysl zatloukat, a tak se rozhodl před svým přítelem vylézt s pravdou ven. „Jmenuje se Bryn a je to jen dcera rolníka, není důležitá.“

„A proto jsi jí musel prozradit, že tu obchoduješ se zbožím, že jsi daleko od domova a že toužíš po odplatě?“ obul se do něho Steinar.

Evander zalapal po dechu. Ta mrcha Niamh překroutila jeho slova, jak jí to vyhovovalo. Nemohl se proto divit, že obr soptí vzteky a myslí si o něm, že se mu nedá věřit. Zřejmě byla i při tom, když se s rudovláskou líbal, jinak by se je nesnažila rozeštvát. Podezřívavě přimhouřil oči. „Odhaduji, že ti to řekla Niamh, ale dobře víš, že se jí nedá věřit.“ Pro Evandera nebylo žádným překvapením, když se už na začátku dozvěděl, že do jejího dlouhého seznamu chlapů, se kterými spala, patří i Steinar.

Steinar na něho vybafl: „O to tu teď nejde, ale ta tvoje vesničanka může znát vraha Aislinn a Leifa.“

„Nemyslím si, že s tím má Bryn něco společného,“ odpověděl mu Evander pohotově.

„To ještě neznamená, že se jí dá věřit!“ vybuchl Steinar.

Evander si vybavil polibek, který si s rudovláskou vyměnili, a vzpomínka na jejich sblížení ho rozrušila víc, než si byl ochotný přiznat. Silou vůle vášnivou scénu pustil z hlavy a zmrazil přítele pohledem. „Víš velmi dobře, že

ženám nedůvěřuji. Aislinn je mrtvá a moje srdce od té chvíle zkamenělo.“

Steinar zakoulel očima. „Nedělej nechápavého. Netvrdím, že tu ženskou miluješ, ale věšel jsi jí na nos věci, které měly zůstat jen mezi námi.“

Evander po něm střelil pohledem. „Bryn neví o ničem, co by mohlo ohrozit naše plány,“ vytkl mu podrážděně. „Navíc, co čekáš? Mám se ti snad zpovídat pokaždé, když se setkám s nějakou ženou? Bez tvého souhlasu se s ní nemůžu ani vyspat?“ zvolal posměšně.

Steinar už ztrácel trpělivost. „Zahrávej si, s kým chceš, ale drž laskavě jazyk za zuby,“ zavrčel. „Stále nechápu, jak ses mohl tou ženskou nechat pobláznit. Vždyť vůbec nevíme, co je vlastně zač.“

Evander vystrčil vzdorovitě bradu. „Možná tě uklidní, když ti řeknu, že Bryn je zarytá křesťanka.“

Znechuceně pokrčilnosem. „U Thora! To je další z těch pomatenců, kteří přijali slabošskou víru hlásanou anglosaskými kněžími.“

Evander z přítelových úst několikrát zaslechl jméno severského boha. Vikingové jich uctívali mnoho a on si některé pamatoval. Nejčastěji se setkával s Odinem, bohem války a moudrosti, Thorem, bohem hromu, patronem bojovníků a rolníků, a také znal i Freya, boha plodnosti a zrodu. Právě toho posledního si často pletl s bohyní Freyou, která znázorňovala krásu, lásku a úrodu.

„Její důvody jsem nezkoumal. Víím jen to, že ji k tomu vedla matka a přijala křesťanství dobrovolně, na rozdíl od ostatních Vikingů, kteří to dělali pod nátlakem dánského krále.“

Steinar si zhluboka povzdychl. „Tak se zdá, že jste nic nevynechali. Do háje, už mi řekni, cos jí všechno vyzradil?! Očividně jste spolu neprobírali loupežné výpravy?!“ zvolal Steinar výsměšně.

„Nehovořili jsme spolu o ničem významném.“ Záměrně uhnul pohledem. „Vyprávěla mi o svém bratrovi, kterého zavalil býk, a také mi říkala o svojí víře.“

„Jestli mám být upřímný, tvoje záhadná milenka mě stále víc znepokojuje,“ zamumlal Steinar nahlas.

„Není mojí milenkou!“ ohradil se Evander ostře.

„Kdy se znova setkáte?“ ozval se Steinar po dlouhé chvíli.

Evander na něho upřeně pohlédl. „Můžeš být klidný, už se nikdy neuvidíme,“ řekl odhodlaně a snažil se potlačit výčitky svědomí. Steinar byl jedním z mála lidí, před kterými neměl tajnosti, a nebýt té rudovlásky, nic by se nezměnilo. Z toho důvodu usoudil, že bude lepší, když si některé věci nechá pro sebe. Mohl by v příteli zbytečně vyvolat pochybnosti, nemohl si přece dovolit ztratit jeho důvěru. Nic nemůže překazit jeho touhu po pomstě a už vůbec ne nějaká ženská.

„Ted' jsi mě vskutku uklidnil,“ zahudroval Steinar po podrážděně a potom zvedl hlavu k muži, který k nim přicházel. Evander pohlédl směrem, kudy kráčel mladík, kterého doposud neviděl. Z prvního dojmu usoudil, že bude podobně starý jako jeho bratr Hamish, ale nemohlo mu být víc než osmnáct let. Zvlněné vlasy rumělkového odstínu mu volně splývaly až po boky. Na polodlouhé tváři se vyjímaly mírně šikmé, šedozelené oči, trochu zakřivený nos a vykrojená ústa. Hustá dlouhá bradka a vousy dodávaly jeho zjevu mužnější výraz, a právě díky nim působil starší. Měl hubenou a šlachovitou postavu, které by neuškodilo obalit se tukem. Protože byl téměř tak vysoký jako Steinar, nakláněl se dopředu, jako by se hrbil. Podle oblečení nešlo o žádného šlechtice, spíš o syna řemeslníka nebo sedláka. Vlněnou šedivou tuniku měl přepásanou starým opaskem, přes který měl pověšenou dýku a sekeru. Nohy mu ukrývaly plátěné kalhoty, s koženými botami po kotníky. Jak se k Evanderovi stále víc přibližoval, ostražitě sáhl po zbrani.